

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 498/2012
08.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 2 У 1623/12 од 26.09.2012. године, који је поднео ВМА Т. доо из Б., преко пуномоћника С.Ђ., адвоката из Б., уз учешће противне странке Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Пресудом Управног суда 2 У 1623/12 од 26.09.2012. године одбијена је тужба подносиоца захтева против решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-762/11-23 од 15.12.2011. године, којим се у ставу 1 утврђује да је одредба члана 4. уговора закљученог између К.Ф.С., Б. и П. ВМА Т. доо из Б., дана 25.08.2006. године у Београду, забрањени споразум који за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције на тржишту продаје заштитне борилачке опреме - рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, која носе ознаку WKF А. на територији Републике Србије. У ставу 2 диспозитива оспореног решења одређено је да је ништав забрањени споразум из става 1 диспозитива, у ставу 3 диспозитива истог решења забрањује се К.Ф.С. и П. ВМА Т. доо из Б. свако будуће поступање којим би могли нарушити конкуренцију на начин описан у ставу 1 диспозитива. Ставом 4 диспозитива оспореног решења налаже се К.Ф.С. да на својој интернет страни објави да такмичари у борбама на такмичењима која организује К.Ф.С. и која се налази на њеном календару такмичења могу користити било коју марку заштитне опреме - рукавица и штитника за потколенице и рис стопала која носе ознаку WKF А. У ставу 5 је наложено К.Ф.С. да доказ о извршењу налога из става 4 достави Комисији за заштиту конкуренције у року од 15 дана од дана пријема решења, а у ставу 6 се утврђује да је К.Ф.С. испунила налог из става 4 диспозитива решења, уз назнаку у ставу 7 да се ово решење објављује у "Службеном гласнику РС".

У захтеву за преиспитивање судске одлуке, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права, подносилац истиче да је Управни суд донео побијану пресуду а да чињенице на којима заснива одлуку не произлазе из изведених доказа и опште познатих чињеница, па је за доказивање чињеница требало сходно применити одредбе о доказивању из чланова 228-284 Закона о парничном поступку. Наводи да је Комисија за заштиту конкуренције у оспореном решењу поистоветила термине такмичар и потрошач и да се спорна одредба уговора односи на такмичаре, а не на потрошаче, који нису увек такмичари. Наглашава да се не може одредити да ли спорна одредба има утицаја на потрошача ако се претходно не утврди колики утицај има на такмичаре, а затим кроз учешће такмичара у оквиру броја потрошача колики је утицај на тржиште и конкуренцију произвођача спортске опреме. Не оспорава чињеницу да је циљ спорног уговора поспешивање продаје опреме марке А., али сматра да то није у супротности са равноправним учешћем на тржишту, јер сваки озбиљнији клуб у било ком спорту у Републици Србији има овакве одредбе у уговору са спонзорима. Даље, истиче неправилности у вези са отказивањем усмене расправе на дан 20.10.2011. године пред Комисијом за заштиту конкуренције, која је расправу отказала без образложења два сата пре почетка, обавештавањем пуномоћника подносиоца преко телефона. Следећа расправа је заказана за 07.11.2011. године и пуномоћник подносиоца је писменим поднеском молио одлагање исте због обавеза у Првом основном суду у Београду, међутим, Комисија није прихватила одлагање, па је подносилац немогућношћу присуствовања расправи доведен у неравноправан положај, чиме су грубо повређена његова процесна права. Такође, истиче да је тужени повредио члан 66. Закона о заштити конкуренције јер није донео решење у преклузивном року од четири месеца по пријему захтева, па се пропуштање рока мора тумачити као одбијање захтева. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев, преиначи побијану пресуду, поништи оспорено решење и одбије захтев И. доо И. за утврђивање да је спорни уговор забрањени споразум.

У одговору на захтев противна странка истиче да су наводи захтева већ истицани у тужби и да их је Управни суд правилно оценио у побијаној пресуди, па предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, донета је одлука као у диспозитиву исте јер је Управни суд нашао да је, са разлога датих у образложењу, правилно Комисија за заштиту конкуренције утврдила да се чланом 4. уговора закљученог између К.Ф.С. и П. ВМА Т. доо битно спречава и нарушава конкуренција на тржишту продаје заштитне борилачке опреме која носи ознаку WKF А. на територији Републике Србије, па је тај забрањени споразум огласила ништавим и одредила меру за отклањање штетних последица забрањеног споразума.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на чињенично стање утврђено на усменој јавној расправи одржаној дана 12.07.2012. године пред Управним судом, уз учешће тужиоца, туженог и заинтересованог лица. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Управни суд при утврђивању чињеничног стања требало сходно да примени одредбе чланова 228-284 Закона о парничном поступку, па је нашао да су неосновани, јер је сходна примена правила парничног поступка прописана чланом 74. Закона о управним споровима предвиђена само за решавање питања поступка која нису уређена наведеним законом. Како је одредбама чланова 33-39, садржаним у поглављу VII Закона о управним споровима, прописан поступак утврђивања чињеница, који је Управни суд применио одржавањем усмене јавне расправе на којој је утврдио све релевантне чињенице неопходне за доношење законите одлуке, неосновано се подносилац позива на примену Закона о парничном поступку. И по оцени овог суда, правилно је Управни суд нашао да члан 4. предметног уговора онемогућава приступ нових конкурената на тржиште, па се не може говорити о степену погодности за потрошаче, који немају могућност избора између пет марки заштитне опреме који носе ознаку WKF А., из чега произлази да у одсуству конкуренције потрошач плаћа за производ више него што је потребно и најчешће не добије квалитет који би желео.

Цењени су и наводи захтева да су подносиоцу грубо повређена процесна права јер му је онемогућено да присуствује расправи одржаној дана 07.11.2011. године пред туженим органом, па је Врховни касациони суд нашао да су неосновани. Ово стога што из списка произлази да су подносилац и његов пуномоћник уредно позвани на расправу, што се у захтеву и не оспорава, али да се нису одазвали позиву, јер је пуномоћник поднеском од 24.10.2011. године, којим се изјаснио о предмету, обавестио Комисију за заштиту конкуренције о спречености да присуствује расправи због раније заказаних суђења на тај дан, са предлогом да се расправа одложи. Будући да је позив за расправу за 07.11.2011. године уручен и подносиоцу захтева и пуномоћнику дана 24.10.2011. године, основан је став Управног суда да је наведена Комисија правилно утврдила да су испуњени услови за одржавање усмене расправе у одсуству уредно позваних лица, којима је остављено довољно времена да се припреме за расправу, а пуномоћнику да обезбеди замену, која је као дозвољена могућност прописана чланом 22. став 1. Закона о адвокатури.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је оспорено решење донето по протеклу преклузивног рока од четири месеца прописаног чланом 66. Закона о заштити конкуренције и да се мора тумачити као да је захтев одбијен, па је нашао да су неосновани. Ово стога што се наведени рок не примењује као преклузиван с обзиром да Закон о заштити конкуренције не садржи изричиту одредбу по којој би се сматрало да је захтев за покретање поступка одбијен ако се о захтеву не одлучи у законом прописаном року.

Цењени су и наводи захтева да је Комисија за заштиту конкуренције поистоветила термине такмичар и потрошач и да се спорна одредба односи само на такмичаре, те је требало одредити колики утицај има та одредба на тржиште и конкуренцију кроз учешће такмичара у оквиру броја потрошача, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Ово са разлога што је у спроведеном управном поступку и на одржаној усменој јавној расправи пред Управним судом несумњиво утврђено да је одредба члана 4. уговора закљученог између К.Ф.С. и ВМА Т. доо забрањени споразум који за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције на тржишту продаје заштитне борилачке опреме – рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, која носе ознаку WKF А. на територији Републике Србије, у смислу члана 7. ст. 1. и 2. тачка 2) Закона о заштити конкуренције.

Налазећи да су и остали наводи из захтева без утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, која је донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде. ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 08.02.2013. године, Узп 498/2012

Записничар,

Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.